

Ystävä on poissa

Sinä lähdit yllättäen, siksi poismenoasi on vaikea uskoa todeksi. Olit viimeisiksi jääneet päivät tyttäresi luona. Menitte yhdessä ostoksille, mutta et jaksanutkaan tulla kauppaan asti, vaan jäit penkille odottelemaan. Kun tytär palasi, olit yhä siinä ja kuitenkin poissa. Olit siirtynyt paikkaan, jonne Jumalan lapset pääsevät iäisesti asumaan.

Sinun tomumajasi on tänään siunattu. Saattajia on ollut fyysisesti vain muutama, mutta monet, monet ovat siunanneet sinut matkaan – etänä, niin kuin on tehty yhä jatkuvan pandemian aikana lukemattomissa perheissä meillä ja muualla.

Olen ajatellut sinua erityisesti tänään. Tunsimme toisemme kauan. Meillä oli sen verran ikäeroa että olisin voinut olla äitisi. Ehkä sain ollakin sitä joissakin elämäsi vaiheissa. Useimmiten kuitenkin sinä olit milloin leiriläinen tai kurssilainen tai vain nuori nuorten joukossa, ja minä sain jakaa elämää kanssanne.

Sinulla ja minulla oli joitakin ihan vain meidän juttuja. Joskus, kun sinulla meni vähän överiksi, minun tarvitsi vain katsoa sinuun päin, tavoittaa sinisempääkin sinisemmät silmäsi ja sinä tiesit! Nyt juuri oli aika siirtyä viereeni istumaan ja yrittää rauhoittua. Joskus sinä sanoit: älä katso minua noin. Aina en tiennyt mitä tarkoittit.

Parhain kaikista yhteisistä jutuistamme taisi kuitenkin olla ” norjalainen halaus ”. En muista kumpi meistä sen keksi, ja kun ajattelen tarkemmin, kysymyksessä oli ennemminkin ranskalainen halaus. Se meni näin: vasen ja oikea poski yhteen, oikea ja vasen poski yhteen ja vielä kerran vasen ja oikea poski yhteen. Sitten katseemme kohtasivat ja hymyilimme. Oli se sitten norjalainen tai ranskalainen halaus, se oli ennen kaikkea tärkeä ystävyysvahvistus. Siinä unohtuivat joskus pitkälle yöhön käydyt puhelinkeskustelut, jolloin paha olo purkautui sanoiksi, joita meistä kumpikaan ei halunnut kuulla eikä sanoa.

Tiedän että turvauduit ja luotit kaiken keskellä Jumalaan. Sinulla oli monta hyvää ihmistä lähelläsi, kun siirryit nuoruudesta aikuisuuteen. Monet heistä tukivat sinua loppuun asti.

Kun tapasimme viimeksi, ei koronasta ollut vielä aavistustakaan – onneksi! Muistan että halusimme halauksemme. Nyt olet, niin uskon, Jumalan halauksessa, hänen armollisessa sylissä ja kaikki on hyvin.

Kiitos, Maija